

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 16.Gf.40.326/2025/7-II.

A felperesek:

Felperes1 I. rendű

(Cím1)

Felperes2 II. rendű

(Cím1)

Felperes3 III. rendű

(Cím1)

Felperes4 IV. rendű

(Cím1)

Felperes5 V. rendű

(Cím1)

A felperesek képviselője:

Dr. Szepesházi Péter ügyvéd I.-V. rendű felperesek képviselőjében

(Cím8)

Az alperesek:

Alperes1 I. rendű

(Cím2)

Alperes2 II. rendű

(Cím3)

Az alperesek képviselője:

Dr. Garabits Márton ügyvéd I. rendű. alperes képviselőjében

(Cím 4 ajtó)

Hekman Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hekman Ildikó ügyvéd) II. rendű alperes
képviselésében

(Cím9)

A per tárgya: deviza alapú kölcsönszerződés érvénytelensége

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 37.G.40.294/2025/33-I.

A fellebbezést benyújtó fél: I.-V. rendű felperesek

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 (tizenöt) napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű alperesnek 550.106 (ötszázötvenezer-százhat) forint, a II. rendű alperesnek 698.634 (hatszázkilencvennyolcezer-hatszázharmincnégy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi a felpereseket, hogy a költségfeljegyzési joguk folytán le nem rótt 2.400.564 (kétmillió-négyszázezer-ötszázhatvannégy) forint fellebbezési illetéket egyetemlegesen fizessenek meg az államnak jelen határozat jogerőre emelkedését követő 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesek 2006. október 5-én „Hitel-, Zálog- és Készfizető Kezesi Szerződés a hitelező jogelődjének az elnevezése svájci frank magánhitel” ingatlanra elnevezéssel kölcsönszerződést és jelzálogszerződést írtak alá. Felperes4, Felperes3 és Felperes5 (utóbbi nevén Felperes5) hitelfelvőként és zálogkötelezettként, míg Felperes2 és Felperes1 készfizető kezesként és haszonélvezőként kötötték meg a szerződést a II. rendű alperessel.

[2] A II. rendű alperes a szerződés 1.1. pontja és 2. pontja szerint deviza alapú nyilvántartással 256.400 svájci frank összegben rendelkezésre tartott devizahitel terhére legfeljebb 42.000.000 forint összegű kölcsön nyújtására vállalat kötelezettséget forintban a szerződés 5.2. pontja szerint. A szerződés 1.2. pontja értelmében a kölcsönnyújtás oszthatatlan szolgáltatás, a hitelfelvevők egyetemleges kötelezettek. A szerződés 5.2. pontjában az ügylet céljaként a hitelfelvevők korábbi devizaalapú kölcsön hitelezőjének elnevezése.-től felvett kölcsönének kiváltására utaltak.

[3] A szerződésbe a II. rendű alperes az alábbi kockázatfeltáró nyilatkozatot foglalta bele: „A forinttól eltérő devizanemben történő hitelfelvétel előre pontosan nem becsülhető devizaárfolyam és kamat kockázat tudatos felvállalását jelenti a hitel devizanemétől függően a hitel teljes, vagy adott esetben részleges futamidejére vonatkozóan. Erre tekintettel az Ügyfeleink által megkötni kívánt devizahitel szerződéssel kapcsolatban az alábbi, piac által indukált kockázatokra hívjuk fel a figyelmet. A hitel futamideje alatt árfolyam elmozdulások a nemzetközi pénzpiacok és a forint piaci helyzete változásától függően bármikor, előre meg nem becsülhető gyakorisággal, irányban és mértékben következhetnek be. Az árfolyamváltozás hatására változhat, kedvezőtlen esetben akár jelentős mértékben megnövekedhet mind a tőketartozás, mind a törlesztő részletek forintban számított összege. További kockázatot jelent változó kamatozású hitelkonstrukciók esetében, hogy a deviza árfolyamváltozástól függetlenül, a hitel devizanemére irányadó nemzetközi pénzpiaci kamatok is változhatnak, és a változás akár a forint-kamatok változásával ellentétes irányú is lehet. Kedvezőtlen irányú kamatváltozás az árfolyam változatlansága esetén önmagában is növelheti a törlesztő részletek összegét. Ugyanakkor az árfolyam és a kamat bármilyen irányú változása akár együttesen is bekövetkezhet, ami kedvezőtlen esetben a forintban számított adósságterhek kumulatív növekedését eredményezheti.”

[4] A felperesek 2006. október 5-én az eljáró közjegyző neve közjegyző előtt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tettek, melyet a közjegyző közokiratba foglalt. A II. rendű alperes 2018. április 11-én kelt közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával felmondta a szerződést. A felperesek az elszámolás ellen panasszal nem éltek. A II. rendű alperes a követelést 2019. szeptember 20-án az I. rendű alperesre engedményezte.

[5] A felperesek a 2025. január 30-án előterjesztett keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a II. rendű alperessel 2006. október 5-én megkötött „Hitel-, Zálog- és Készfizető Kezesi Szerződés a hitelező jogelődjének az elnevezése svájci frank magánhitel” kölcsönszerződés érvénytelen. Kérték az érvénytelen szerződés hatályossá nyilvánítását a határozathozatalig és az I. rendű alperes kötelezését 30.007.055 forint egyetemleges jogosultságuk melletti megfizetésére. A II. rendű alperest ennek tűrésére kérték kötelezni. Kérték az alpereseket a perköltség megfizetésére is kötelezni.

[6] Keresetük jogalapjaként az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés 169., 267., és 288. cikkeire, az Európai Unió 93/13/EGK irányelvére (a továbbiakban: Irányelv), a

C-6/64., C-186/16., C-51/17., C-609/19., C-80-82/21., C-26/13., C-776/19. és C-782/19. számú ítéletekre, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 209. § (1) bekezdésére, 209/A. § (2) bekezdésére, 234. § (1) bekezdésére, 237. § (2) bekezdésére, 239. § (2) bekezdésére hivatkoztak.

[7] Álláspontjuk szerint a II. rendű felperes a kockázatfeltáró nyilatkozatban nem mutatta be az árfolyamváltozás konkrét gazdasági hatásait és valós kockázatát, mivel a fogyasztó tájékoztatása nem korlátozódhat arra, hogy a törlesztőrészlet akár jelentősen változhat, hiszen ez megtévesztő, általános és homályos megfogalmazás. Nem adott a II. rendű tájékoztatást a konkrét, valós és reális veszélyekre, azok mértékére, továbbá a forint leértékelődése miatt növekvő terhekre és az ügylet miatti fizetéseképtelenségre. Rámutattak, hogy a három kulcsfontosságú szerződési feltétel – az egyoldalú módosítási jog, az árfolyamrés és az árfolyamkockázat – összevetése megakadályozta, hogy a fogyasztó átlássa fizetési kötelezettségeinek működését ezért az árfolyamrés alkalmazásáról való tájékoztatás elmaradása önmagában is a tájékoztatás tisztességtelenségét eredményezi. Hangsúlyozták, hogy a tájékoztatást számszerűsített szimulációkkal kell ellátni és konkrét gazdasági következményeket kell bemutatni, mert csak így értheti meg a fogyasztó a reális veszélyt.

[8] Mindezekon túl a tájékoztatást úgy kell megadni, hogy a fogyasztónak megfelelő idő álljon rendelkezésére a tájékoztatás megértésére és megfontolására. A II. rendű alperes kockázatfeltáró nyilatkozata ennek sem felelt meg, hiszen a tájékoztatást csak a szerződéskötéssel egyidejűleg adta meg a felpereseknek. A tájékoztatás tehát sérti az EUB C-51/17. számú ítélet 3. és 76. pontját, C-186/16. számú ítélet 2. és 3. pontját, a C-609/19. számú ítélet rendelkezéseit, valamint a 2/2014. PJE határozat 1. pontját, ezért az árfolyamkockázat telepítés tisztességtelen, erre figyelemmel pedig a szerződés érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés hatályossá nyilvánítását kérték. A C-630/23. számú ítéletre hivatkozva a 72.007.055 forint összegű befizetés és a 42.000.000 forint kölcsön különbözete 30.007.055 forint összeg megfizetése vonatkozásában kérték a marasztalást.

[9] Az alperesek anyagi jogi kifogására kifejtették, hogy a fogyasztó visszafizetés iránti igénye az érvénytelenség megállapítását megelőzően nem érvülhet el, mert a jogi felkészültséggel nem rendelkező fogyasztótól nem várható el, hogy olyan jogi elemzést végezzen, amely még a bíróságtól is komoly vizsgálatot kíván. Kiemelték, hogy a felek ellentétes álláspontja esetén a szerződés érvénytelenségét jogi tényként kizárólag jogerős bírósági ítélet mondhatja ki. Ez az a pillanat, amikortól a felpereseknek tényleges tudomása van az érvénytelenségről és ettől számítva öt évig kérhetik a jogkövetkezmények levonását. A rPtk. 234. § (1) bekezdésére, a 324. § (1) bekezdésére, valamint a 326. § (2) bekezdésére hivatkozva rögzítették, hogy ha a jogosult nem tud az érvénytelenségről, az elévülés nyugszik, a tudomásszerzés hiánya objektív akadályt jelent az elévülés szempontjából. Ez a szabályozás felel meg az Irányelvnek.

[10] Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való magasztalására kérte. Elsődlegesen elévülésre hivatkozott. Álláspontja

szerint a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 tv.) 1. § (6) bekezdése alapján a kölcsönszerződés felmondásának időpontjával kezdődő 5 éves elévülési idő eltelt. Vitatta, hogy a felperesek elszámolása a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi LX. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) 37. § (1) és (2) bekezdésének megfelelő lenne.

[11] Kifejtette, hogy a kockázattelepítés tisztességtelenségét a 2/2014. PJE határozat 1. pontja szerint lehet vizsgálni és ha a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény tájékoztatásából az átlagos fogyasztó számára egyértelműen kiderül, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli és hogy az árfolyam kedvezőtlen változásának nincs felső határa, akkor ez a kikötés a rPtk. 209. § (5) bekezdése alapján nem minősül tisztességtelennek. Szerinte a II. rendű alperes teljeskörű tájékoztatást adott az árfolyam- és kamatkockázatokról, a tájékoztatás megfelelő volt, hiszen kitért arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, a törlesztő részletek jelentősen megnövekedhetnek, valamint az árfolyamváltozás valós és bekövetkezhet a hitel futamideje alatt.

[12] A II. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítást és a felperesek perköltségben marasztalását kérte.

[13] A Kúria Gfv.VI.30.382/2023/3. számú ítéletére utalva rögzítette, hogy elsődlegesen az elévülés kérdéséről kell dönteni. Álláspontja szerint a DH1 tv. 1. § (6) bekezdése értelmében az elévülés 2018. április 11-én az azonnali hatályú felmondás napján kezdődött és 2023. április 11-én bekövetkezett. Utalt a C-776/19. és a C-782/19. számon hozott Európai Unió Bírósága által hozott döntésekre. Ezzel kapcsolatban rámutatott, hogy az ötéves elévülési idő úgy kell, hogy megállapításra kerüljön, hogy a fogyasztó képes legyen hatékony jogorvoslatot előkészíteni és benyújtani. Álláspontja szerint a Kúria ebben a kérdésben arra jutott, hogy a DH1 tv. 1. § (6)-(7) bekezdésével a fogyasztók érdekeit szem előtt tartva az általános szabályokhoz képest az elévülés kezdetét a szerződés megszűnéséhez köti, kizárva a futamidő alatti elévülést, egyben az elévülés nyugvásáról is rendelkezik a felülvizsgált elszámolásig. Az elévülés kezdő időpontjának felperesi értelmezése sértené a jogbiztonságot is, valamint indokolatlanul bizonytalan jogi helyzetet teremtené a pénzügyi intézmények számára.

[14] A tájékoztatás vonatkozásában állította, hogy az az átlagosan tájékozott, körültekintő és észszerűen figyelmes fogyasztó számára világos és érthető volt és megfelelt a Kúria állásfoglalásának, a 6/2013. PJE határozat alapelveinek. Megfelelően tartalmazza a szükséges figyelmeztetést mert világosan utalt arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, és ez a kockázat valós, a hitel futamideje alatt bekövetkezhet.

[15] A tájékoztatás kellő időben való megtörténtének vitatásával szemben kiemelte, hogy a szerződés megkötésekor jogszabály nem írt elő határidőt a szerződés tervezetének átadására. Kiemelte, hogy a felperesek a korábbi devizaalapú kölcsön hitelezőjének elnevezésekal 2006-ban kötöttek már devizahitel-szerződést és a perbeli szerződést is ennek kiváltására kötötték. A felperesek ennek alapján már megismerték a deviza alapú nyilvántartás és kockázattelepítés hatását.

[16] Vitatta, hogy a felperesek levezetése és kimutatása megfelelő lenne a Kúria Gfv.VI.30.206/2023/2. számú döntésének és az Európai Unió Bírósága C-705/2021. számú ítéletének fényében.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte az I., II., III., IV. és V. rendű felpereseket, hogy az I. rendű alperesnek 15 napon belül fizessenek meg egyetemleges kötelezettséggel 650.000 forint ügyvédi munkadíjat. Kötelezte továbbá az I., II., III., IV. és V. rendű felpereseket, hogy a II. rendű alperesnek 15 napon belül fizessenek meg egyetemleges kötelezettséggel bruttó 825.000 forint ügyvédi munkadíjat. Megállapította, hogy a felperesek teljes költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.429.500 forint kereseti illeték az állam terhén marad.

[18] Ítéletének jogi indokolásában rámutatott, hogy a szerződés hatályossá nyilvánításának kérése az érvénytelenség jogkövetkezménye, ezért alkalmazásához az alperesek kérelmére az elévülést vizsgálni kell. Az érvénytelen kölcsönszerződés alapján részletekben teljesített szolgáltatások csak az utolsó teljesítéstől számított öt év elteltével évülnek el. Az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazhatóságára is ez az időbeli korlát irányadó a rPtk. 237. §-a és az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 2. pontja szerint. A DH1 tv. azonban akként rendelkezik, hogy a rPtk. elévüléssel kapcsolatos szabályait a fogyasztói kölcsönszerződésből eredő követelések tekintetében úgy kell alkalmazni, hogy e követelések azon idő alatt, amíg a felek az érvénytelen jogviszony keretei között járnak el nem évülnek el, azok elévülése a jogszabály szövege szerint a szerződés megszűnésével kezdődik. Az elévülés a kölcsönszerződés 2018. április 11. napi felmondásától kezdődött meg, a rPtk. 326. § (1) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság a rPtk. 327. § (1) bekezdésére utalva rögzítette, hogy a felperesek a keresetlevelet az elévülés megszakítása nélkül, 2015. január 30-án (helyesen 2025. január 30-án) terjesztették elő. Az ötéves igényérvényesítési határidő ezt megelőzően, 2023. április 13-án eltelt.

[19] Rámutatott, hogy a felperesek ugyan kezdeményezték az eljárás felfüggesztését, azonban amennyiben a tájékoztatás megfelelő, úgy nincs olyan jog, ami elévülne. A bíróság megvizsgálta ezért a tájékoztatási kötelezettség teljesítését érdemben is, hiszen az eljárás felfüggesztése az érvényesített jog fennállásának hiányában indokolatlan.

[20] Kifejtette, hogy a felek a szerződéskötésekor hatályos Ptk. rendelkezései alapján, annak 209. § (4) bekezdése szerint a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó

rendelkezések nem alkalmazhatóak a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötésekre. Ugyanakkor az Irányelv rendelkezései kellően konkrétak a személyi hatály alá tartozó körben meghatározott jogosultságok körében, így a hazai jogot a közösségi joggal összhangban kell értelmezni, azaz a rPtk. 209. § (4) bekezdésébe foglaltak szerinti körben is vizsgálható az érvénytelenség, amennyiben a rendelkezések nem világosak és nem érthetőek. Figyelemmel arra, hogy a kockázat telepítése a főszolgáltatás megállapítására vonatkozott, ezért azt megelőzően, hogy a tisztességtelenség megvalósult-e az irányelv közvetlen hatálya miatt azt kellett megvizsgálni, hogy a rendelkezések világosak és érthetőek-e. A rPtk. 205. § (3) bekezdése alapján a II. rendű alperes a választott pénzügyi termék összes lényeges tulajdonságát ismertetni tartozott a felperesekkel, de ezt meghaladóan a különös jogszabály, a Hpt. 203. § (6)-(7) bekezdése alapján is köteles volt az árfolyamkockázat feltárására, valamint annak törlesztő részletre kifejtett hatása közlésére is.

[21] A felperesek a szerződés tartalma szerint tisztában voltak azzal, hogy a kölcsönt forintban veszik igénybe és ekként is törlesztik, azonban a II. rendű alperes a tartozást svájci frankban fejezi ki és tartja nyilván. E körben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a II. rendű alperes figyelmeztette a felpereseket a deviza alapú nyilvántartás jellegére. Emellett a II. rendű alperes bemutatta az árfolyamkockázat fogalmát, realizálódását és annak hatását a törlesztőrészletekre, mely tájékoztatás megfelelt a Kúria Gfv.VI.30.184/2021/10. számú ítéletben foglaltaknak. A tájékoztatás mellett nem állapítható meg azon érvelés alapos volta sem, hogy az árfolyamkockázat együttesen értékelve az árfolyamrésre, valamint az egyoldalú módosítási jogra vonatkozó rendelkezésekkel, a fogyasztó számára eleve átláthatatlanná tette a fizetési kötelezettségét meghatározó mechanizmusok tényleges hatását.

[22] Álláspotja szerint az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó a kapott tájékoztatásból meg kellett, hogy értse, hogy az árfolyamkockázat a deviza alapú nyilvántartás miatt áll fent és azt jelenti, hogy ugyan a kölcsön összegét forintban veszi igénybe, de a törlesztés során annak devizában való nyilvántartása miatt már az aktuális árfolyamtól és a hivatkozott kamat mértékétől függ, hogy a törlesztőrészlet hány forintot tesz ki. Meg kellett azt is értenie a fogyasztónak, hogy az árfolyamváltozás és a kamat változás a tartozását, a törlesztő részlet összegét és a tőketartozás mértékét is növelheti vagy csökkentheti, valamint a tényleges és számára kedvezőtlen változás esetén a növekedésben realizálódó kockázatot a fogyasztó viseli. A tájékoztatásból annak is világosnak kellett lennie, hogy a változás olyan mértékű is lehet, hogy az nehézséget okozhat a törlesztés teljesítésénél, gazdaságilag nehezen elviselhetővé válhat.

[23] A felpereseknek azt is meg kellett érteni, hogy a kockázatvállalásnak nincs felső határa, hiszen az II. rendű alperes nem jelölt meg korlátozást, nem volt a tájékoztatásban olyan tartalom, ami alapos okot adott volna annak feltételezésére, hogy az adós hitelező alanyú kötelemben egy bizonyos szintű változás után már más viseli a terheket. Rámutatott, hogy megismerték a felperesek a mechanizmus konkrét működését is, amely alapján a fogyasztók értékelhető szempontok alapján fel tudták mérni a konstrukció rájuk háruló következményeit.

[24] A II. rendű alperes a jelentős körülményeket bemutatta (C-186/16. számú ítélet 3. kérdésre adott válasz) illetve közölte az átváltási árfolyam lehetséges változásainak a felvett kölcsönnel összefüggő kockázatát (C-51/17. számú ítélet 78. pont). A felperesek értékelhették a konstrukció pénzügyi kötelezettségeikre gyakorolt jelentős gazdasági következményeit is (C-51/17. számú ítélet 77. pont). A tájékoztatás megfelelt a Kúria konzultációs testületének C-118/17. EUB döntése értékelését követően közzétett közleményének is. A tájékoztatás tehát a felhívott ítéletek által megvilágítottaknak is megfelelő nemcsak alaki és nyelvtani szempontból, hanem a konkrét tartalom vonatkozásában is érthető volt.

[25] A tájékoztatás időbelisége tekintetében kifejtette, hogy a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint a kellő idő fogalom alkalmazása annak garanciája, hogy az Irányelv 20. preambulum bekezdésének, illetve melléklete 1. i) pontjának megfelelően a fogyasztó a szerződés megkötése előtt ténylegesen megismerhesse a szerződés összes feltételét, annak valós ismerete alapján dönthessen az elfogadásáról. Ennek fontosságára az EUB számos határozatában kitért anélkül azonban, hogy a kellő idő konkrét, objektív tartalmát meghatározta volna. Ezt értékelve a Kúria a Gfv.VI.30.467/2020/9. számú döntésében akként foglalt állást, hogy önmagában abból a körülményből, hogy a fogyasztó a szerződéskötéssel egyidejűleg kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatról, nem következik sem az, hogy a tájékoztatás nem felelt meg a tisztességes tájékoztatással szembeni elvárásoknak, sem az, hogy megfelelt. E kérdés megítélése során az eset összes körülményeit figyelembe véve, a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelve kell állást foglalni.

[26] A Kúria a Gfv.III.30.418/2023/4. számú határozatával adott a kellő idő értelmezése körében további iránymutatást. Eszerint a kellő idő fennállásáról hozott döntésnél az egyedi körülmények mérlegelése szükséges. A jelen perben a határozat szerint kiemelt jelentős körülményekre, a szerződés megkötését megelőző folyamatokra, a szerződéskötés előtti egyeztetés tartamára és körére és időbeliségére a felek nem tettek perfelvételi nyilatkozatot, így a bíróság e körülményeket nem vizsgálhatta. A határozat ugyanakkor jelentőséget tulajdonít annak, hogy a szerződés nem az első deviza alapú kölcsöne volt-e a felpereseknek. A hitelkiváltás tényéből pedig alappal lehetett következtetni arra, hogy a fogyasztók rendelkeztek előzetes tapasztalatokkal és ismeretekkel a kockázatokról. A felperesek a perben a korábbi szerződésre megtett hivatkozás ellenére nem adták elő, hogy a tájékoztatás hiányként megjelölt és a gazdasági átláthatóságra tartozó tapasztalatokat mely okból ne ismerték volna föl a korábbi szerződésből. Nem mutatták be, hogy mely ismeretek hiányában voltak. A bíróság így a rendelkezésre álló adatok alapján a korábbi devizaalapú jogviszony fennállására figyelemmel arra jutott, hogy a kockázatfeltárás kellő időben történt, hiszen a felperesek eldönthették, hogy a korábbi konstrukcióknak megfelelően kívánnak-e ügyletet kötni.

[27] Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést.

[28] Fellebbezésükben elsődlegesen kérték az ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és állapítsa meg, hogy a II. rendű alperessel 2006. október 5-én kötött szerződésszámla típusú „Hitel-, Zálog- és Készfizető Kezesi Szerződés a hitelező jogelődjének az elnevezése svájci frank magánhitel” elnevezésű kölcsönszerződés érvénytelen. Kérték továbbá jogkövetkezményként az érvénytelen szerződés határozathozatalig való hatályossá nyilvánítását és az I. rendű alperes kötelezését 30.007.055 forint egyetemleges jogosultság melletti megfizetésére. Másodlagos fellebbezési kérelmükben kérték az ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva, közbenső ítélettel állapítsa meg, hogy a II. rendű alperessel 2006. október 5-én kötött kölcsönszerződés érvénytelen és ez esetben a jogkövetkezmény levonása körében az elsőfokú bíróságot új eljárás folytatására és új határozat hozatalára utasítsa. Harmadlagosan kérték az ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot új eljárása és új határozat meghozatalára utasítsa, az összes adós és zálogkötelezett tájékoztatása, valamint a tájékoztatás megfelelő időbeliségének bizonyítása körében. Kérték továbbá az alperesek első- és másodfokú eljárásban felmerült felperesi perköltségben való marasztalását.

[29] Fellebbezésükben rámutattak arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a rPtk. 209. § (1) bekezdését, a 239. § (2) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, a Pp. 266. §-át, az EUB C-80-82/21., C-28/22., C-51/17., C-186/16. számú ítéleteit, valamint az Irányelvet.

[30] Kifejtették, hogy a kockázatfeltárás kapcsán az elsőfokú bíróság mindössze arra hagyatkozott, hogy a kockázatfeltárás megfelelő, mert a tájékoztatás utal a jelentős változásra. Ugyanakkor ennél bővebb információ az egymondatos és egyébként a szerződésbe beleolvasó tájékoztatásból nem olvasható ki. Nem tudható a tájékoztatásból sem az, hogy a kockázatot mennyiben tartja a szolgáltató reálisnak és adott esetben mit kell a jelentős árfolyamkockázaton érteni. Ez az értelmezés ellentétben áll a Kúria Gfv.VII.30.090/2020/9. számú döntésében foglaltakkal. A Kúria döntése alapján ugyanis a jelentős, vagy ehhez hasonló szó szerepeltetése a tájékoztatásban nem megfelelő.

[31] A felperesek semmilyen olyan bemutatást nem kaptak, amelyből megismerhető lett volna a deviza nyilvántartásból eredő valódi működési mechanizmus, így azt értékelni sem tudták. Ebből következően a bank tájékoztatása a gazdasági átláthatóság fogalmának bizonyítottan nem felelt meg, ugyanis az EUB döntéseinek értelmében egyértelmű, hogy nem elegendő a fogyasztó felhívása arra, hogy a törlesztőrészletek változása akár jelentős is lehet, hanem be kell mutatni az azzal kapcsolatos gazdasági hatásokat. E körben a C-26/13., C-51/17., a C-186/16. számú ítéletek rendelkezéseire utalt. A hivatkozott döntések értelmében ugyanis konkrétan be kell mutatni a fogyasztónak és érzékelteni is kell vele, hogy mit jelent az akár jelentős mértékben történő valós és reális veszély, ennek hiányában a tájékoztatás felületes, és a fogyasztó hajlamos az ilyen kifejezések felett elsiklani, adott esetben azokat elbagatellizálni. A perbeli tájékoztatás pedig nem utal arra, hogy az adósok teljes fennálló tartozására is kihat az árfolyamváltozás, ez pedig a fogyasztók gazdasági helyzetét rendkívül súlyosan érintheti. Ezáltal a felperesek nem is tudták értékelni a feltételnek a pénzügyi kötelezettségeikre gyakorolt esetlegesen jelentős gazdasági következményeit. A tájékoztatás ugyan hivatkozik a veszteség kockázatára és a forint súlyos leértékelődésének törlesztőrészletekre gyakorolt hatására, azonban nem mutatja be annak mechanizmusát. Erre

figyelemmel a jelentős kifejezés használata sem teszi kellően világossá és érthetővé az árfolyamkockázat mibenlétét.

[32] Mivel a kockázatfeltáró nyilatkozat nem tartalmazza az árfolyamkockázatnak a teljes tőketartozásra és törlesztőrészletekre gyakorolt mechanizmusára vonatkozó információt, ebből következően a felperesek nem tudták felmérni az árfolyamkockázat rájuk háruló gazdasági következményeit. A felperesek kellő körültekintéssel jártak el, ugyanis tettek fel kérdéseket e körben, de a válasz az volt, hogy nincs okuk aggodalomra, a konstrukció biztonságos.

[33] Az időbeliség körében kifejtették, hogy a szerződés részeként írták alá a tájékoztatást és az nem tartalmaz olyan nyilatkozatot, hogy a felperesek a banktól a kapott tájékoztatást korábban átvették volna. Rámutattak, hogy alperest terhelte volna annak a bizonyítása a perben, hogy a szerződést a felperesek rendelkezésére bocsátotta az alapos átgondolás érdekében. A hitelbírálati kérelem és a szerződéskötés pillanatában monoton módon rutinszerűen aláíratott kockázatfeltáró nyilatkozással kapcsolatban pedig a Kúria Gfv.III.30.418/2023/4. számú ítéletére utaltak. Ezzel kapcsolatban rámutattak, hogy önmagában az, hogy azt a felperesekkel aláíratták, nem helyettesíti a kellő időben történő részletes tájékoztatást, ettől eltérő peradat, okirat, tanúvallomás pedig nem bizonyította ennek ellenkezőjét. Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság tehát okszerűtlenül értékelte.

[34] Álláspontjuk szerint közömbös, hogy a felpereseknek korábban volt-e és milyen kölcsönszerződésük, mivel a jelen per tárgya az alperes tájékoztatásának és szerződéskötési magatartásának törvényi megfelelése. Ráadásul, ha relevanciával bírna is az, hogy korábban volt-e hasonló szerződése a felpereseknek, ebben az esetben ezt a korábbi szerződést is meg kellett volna vizsgálni a kockázati tájékoztatás szempontjából, hiszen az is lehet, hogy korábban más pénzintézet is megszegte a teljeskörű tájékoztatási kötelezettségét. Erre azonban az elsőfokú eljárásban nem került sor. A szerződés érvénytelenségét az is megalapozza, ha nem állt a felperesek részére kellő idő a kockázatok megértésére, áttanulmányozására. A felperesek álláspontja szerint ez a tény kellően bizonyított volt a perben a bíróság fiktív állításaival szemben.

[35] Az elévüléssel kapcsolatosan fenntartották az elsőfokú eljárásban előadott érvelésüket. Mivel konkrétan ebben a kérdésben álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság nem döntött, ezért erre a fellebbezésben külön nem tértek ki, különös figyelemmel arra, hogy elsőfokú bíróság szerint is, amennyiben az érvénytelenségi ok fennáll, úgy az előzetes döntéshozatali eljárás bevétele lett volna indokolt.

[36] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kérte továbbá a felperesek peröltségben marasztalását a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) szerinti mértékben.

[37] Az I. rendű alperes rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, abból helyes jogi következtetését vont, amelynek következtében megalapozottan hozott ítéletét.

[38] Kiemelte az elsőfokú bíróság megállapításával egyezően, hogy a felek a perben a szerződés megkötését megelőző folyamatokra, a szerződéskötés előtti egyeztetés tartamára és körére, valamint időbeliségére nem tettek perfelvételi nyilatkozatokat, így a bíróság ezeket a körülményeket nem vizsgálhatta. A határozat ugyanakkor jelentőséget tulajdonított annak, hogy a szerződés nem az első deviza alapú kölcsönszerződése volt a felpereseknek. A hitelkiváltás tényéből pedig alappal lehetett arra következtetni, hogy a fogyasztók rendelkeztek előzetes tapasztalatokkal és ismeretekkel a kockázatokról.

[39] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a korábbi devizaalapú jogviszony fennállására figyelemmel arra jutott, hogy a kockázatfeltárás kellő időben történt, hiszen a felperesek eldönthették, hogy a korábbi konstrukciónak megfelelő mechanizmussal kívánnak-e ügyletet kötni. A tájékoztatási kötelezettség teljesítése miatt információs hátrányban tehát nem voltak, döntésüket szabadon és megfelelő információk alapján hozhatták meg. A kockázat ekkénti telepítése nem tisztességtelen.

[40] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult. Kérte továbbá a másodfokú eljárásban felmerült perköltség viselésére felperesek kötelezését az IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján áfa felszámításával.

[41] Rámutatott, hogy a Kúria Gfv.VI.30.382/2023/3. sorszámú ítéletében foglaltak alapján a tárgyi peres eljárásban a felperesi kereset érdemi vizsgálata előtt az elévülés kérdéskörét kell az eljáró ítéltáblának is vizsgálnia. E kérdésben a felpereseket terheli annak bizonyítása, hogy a tárgyi kölcsönszerződés vonatkozásában, az abból fakadó érvénytelenségi jogkövetkezmények levonása iránti igényüknek érvényesíthetősége nem évült el. Figyelemmel a felmondás időpontjára és a felperesi kereset benyújtási időpontjára és az elévülés nyugvására vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre, továbbá a DH1 tv. 1. § (6)-(7) bekezdéseiben foglaltakra, a felperesi igény egyértelműen elévült. Ezzel kapcsolatban téves az a felperesi álláspont, hogy az igény elévülése az érvénytelenség bíróság által történő megállapításához lenne köthető, hiszen a Kúria kimondta, hogy ez a DH1 tv. rendelkezéseivel ellentétes lenne, továbbá az esetek túlnyomó részében azt eredményezné, hogy az elévülési idő soha nem kezdődne meg.

[42] A hivatkozott kúriai ítélet kapcsán utalt arra, hogy a szerződés érvénytelenségének megállapítására és egyben az érvénytelenség jogkövetkezményének levonására irányuló kereseti kérelem nem keresethalmazat, hanem egy marasztalási, illetve jogalakítási kereset. Nem szükségeszerű, hogy a bíróság egy ilyen tárgyú perben a kereset

jogalapja tekintetében közbenső ítéletet hozzon. Ebből következően a bíróságnak először abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy a perbeli követelés elévült-e, mivel az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető, ezért a bíróság a keresetet érdemben nem bírálhatja el.

[43] Rámutatott az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelőségével kapcsolatban, hogy a perbeli kockázatfeltáró nyilatkozatba nem lehet beleérteni azt az értelmezést, amely szerint csak néhány százalékkal fog nőni a törlesztőrészlet. A tájékoztatás világos, egyértelmű és a szerződéskötéskori jogszabályi követelményeknek megfelelő volt, melyet a felperes aláírásával elfogadott. A kockázatfeltáró nyilatkozat alapján – az általánosan gondos, tájékozott, valamint körültekintő és észszerűen figyelmes – a fogyasztónak tisztában kellett lennie az üzleti kockázattal és azzal, hogy az árfolyamkockázat kizárólag őt terheli. Az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelt a rPtk. 209. § (5) bekezdése által támasztott és a 2/2014. PJE határozatban és a C-51/17. számú ítéletben értelmezett világosság és érthetőség követelményének. Az EUB C-227/18. számú előzetes döntéshozatali eljárásában született döntésére utalva rámutatott, hogy a szerződés megfelel az EUB döntésében foglalt kívánalmaknak egyaránt, hiszen a perbeli szerződés 6.1. és 6.2., 6.3. és 6.4. pontjaiból megállapítható, hogy mennyi a törlesztőrészlet összege svájci frankban, illetve forintban is. Ráadásul a szerződés 6.2. pontjának utolsó bekezdésében az alperes arra is kötelezettséget vállalt, hogy az egyes törlesztőrészletek esedékességéről és összegéről minden hónapban külön is tájékoztatja, figyelmezteti a felperest.

[44] Hivatkozott a 41/1997. (III. 5.) Korm. rendelet szerződéskötéskor hatályos 12. § a) pontjában foglalt rendelkezésre, ennek alapján arra, hogy az alperes a szerződéskötés időpontjában hatályos jogszabályi kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, biztosította a felperes részére az aláírás előtt a szerződés tartalmának megismerését.

[45] Rámutatott, hogy a szerződéskötés során nemcsak az alperest, hanem a felperest is terheli az együttműködési kötelezettség, e körben a BDT2013. 2889. számú döntvényre hivatkozott, amely szerint a jóhiszeműség és tisztesség követelményének, az együttműködési kötelezettségnek megfelelően elvárható a fogyasztótól, hogy a nagy összegű és hosszabb távra szóló pénzügyi ügylet jellegéhez, a vállalt kockázat mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt.

[46] Utalt a fogyasztóknak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvény 13. § (1) bekezdésére is, amelynek 2010. június 11-én hatályba lépett rendelkezése állapította meg, hogy a jelzáloghitel-szerződés tervezetének egy példányát a fogyasztó részére díj-, költség- vagy egyéb fizetési kötelezettségmentesen rendelkezésére kell bocsátani. A hivatkozott jogszabályi rendelkezésnek csak a később hatályba lépett rendelkezései írtak elő határidőt a rendelkezésre bocsátással kapcsolatban. A tárgyi szerződés megkötésének időpontjában azonban a II. rendű alperest semmilyen törvényi előírás nem terhelte a tekintetben, hogy a szerződést és az annak tartalmát képező kockázatfeltáró nyilatkozatot mennyi idővel, illetve hány nappal a szerződéskötés előtt kell a fogyasztó rendelkezésére bocsátania.

[47] Kifejtette, hogy a Kúria Gfv.VI.30.467/2020. számú ítélete szerint a fogyasztó szerződéskötéssel egyidejűleg kapott tájékoztatásából nem következik az egyértelműen, hogy a tájékoztatás nem felelt meg a tisztességes tájékoztatással szembeni elvárásoknak. Erről az eset összes körülményeinek a mérlegelésével kell állást foglalni. Hivatkozott továbbá a Kúria Gfv.V.30.143/2023/6. számú részítéletében foglaltakra. Ezzel kapcsolatban arra, hogy a tárgyi ügyben az eset összes körülményeinek vizsgálata során jelentős körülmény az, hogy a felperesnek volt már korábban devizaszerződése, azt a korábbi devizaalapú kölcsön hitelezőjének elnevezése. társasággal kötötték 2006. évben, mely tény a felek közötti szerződés 5.2. pontja is egyértelműen igazol. Mindez azt mutatja, hogy a felperesek a devizahittel kapcsolatban már tájékozottak voltak, azzal már nem az első alkalommal találkoztak, annak jellemzőit, azt, hogy az árfolyam változhat, a szerződés megkötése előtt már megtapasztalhatták. Mindezek miatt a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy nem voltak tisztában a deviza alapú konstrukció lényegével és az árfolyamváltozásból eredő kockázat mibenlétével, hiszen a korábbi devizaalapú kölcsön hitelezőjének elnevezésétől is kellett, hogy tájékoztatást kapjanak az árfolyamkockázat tárgyában.

[48] Kifejtette, hogy a Kúria számos ügyben vizsgálta – a perbelivel azonos tartalmú – árfolyamkockázat megfelelőségét, legutóbb a 2023. november 29-én kelt Gfv.VI.30.217/2023/6. számú ítéletében és arra a következtetésre jutott – valamennyi precedensképes határozatban foglaltakkal egyezően –, hogy a perbelivel megegyező szövegezésű kockázatfeltáró nyilatkozat minden vele szemben támasztott elvárásnak és követelménynek megfelel.

[49] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt.

[50] A fellebbezés alaptalan.

[51] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetéseket vont le. Kizárólag a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[52] Az ítéltáblának a felperesek harmadlagos fellebbezési kérelme alapján mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy szükséges-e az elsőfokú eljárás megismétlése. Ennek keretében megállapította, hogy a felperesek fellebbezésükben nem hivatkoztak olyan eljárási szabálysértésre, amely az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot szolgáltatott volna, mivel az adós és zálogkötelezett megfelelő tájékoztatása és a tájékoztatás időbelisége tekintetében további bizonyítás lefolytatása nem volt szükséges.

[53] Az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően – a Kúria Gfv.VI.30.382/2023/3. sorszámú precedensképes határozatában rögzítettek alapján – abból indult ki, hogy az alperesek anyagi jogi kifogására figyelemmel elsődlegesen az elévülés kérdésében kell állást foglalni. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a DH1. tv. 6. § (1) bekezdése a rPtk. 327. §-ához képest az elévülés kezdő időpontja tekintetében speciális rendelkezést tartalmaz, melynek értelmében az elévülés kezdő időpontja a szerződés megszűnésével kezdődik. Ennek figyelembevételével a felperesek szerződés érvénytelensége jogkövetkezményének a levonása iránti igénye elévült. A hivatkozott Kúriai határozat is akként foglalt állást ezzel kapcsolatban, hogy a DH1. tv.-ben rögzített nemzeti szabályozás az elévülés tekintetében az EUB C-776/19–C 782/19. számú egyesített ügyben, illetve a lengyel kezdeményezésre hozott C-80/21–C-82/21. számú egyesített ügyben hozott ítéleteiben értékelt nemzeti szabályoktól kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz a fogyasztóra nézve, amennyiben az elévülés kezdő időpontját a szerződés megszűnéséhez köti, rendelkezve az elévülés nyugvásáról a felülvizsgált elszámolás megtörténteig.

[54] Az ítéltábla a precedensképes határozatban foglaltakkal egyezően arra az álláspontra jutott, hogy amennyiben a jogkövetkezmények levonására irányuló igény elévülésének kezdő időpontja az érvénytelenség bíróság által történő megállapításához lenne köthető, az az elévülés jogintézményének a céljával, a jogbiztonság követelményével ellentétben álló volna. Mindezek miatta a felperes kérelmére az eljárás felfüggesztésének sem lehetett helye.

[55] Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel érdemben is vizsgálta az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás megfelelőségét és e tekintetben is osztotta az elsőfokú bíróság indokait. A II. rendű alperes tájékoztatásából a fogyasztó felpereseknek át kellett látnia mind az árfolyamváltozás mechanizmusának gazdasági működését, mint pedig azt, hogy az árfolyam kedvezőtlen változása esetén a szerződés teljesítése számukra nehezen teljesíthetővé válik. A tájékoztatás megfelelt a 2/2014. Polgári jogegységi határozatban és a Jpe.I.60.015/2021/5. számú jogegységi hatályú határozatban foglalt többletfeltételnek is, miszerint a perbeli tájékoztatás alapján az *általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó* annak alapján a szerződéshez kapcsolódó árfolyamkockázat tényén és mibenlétén kívül azt is felismerhette és értékelhette, hogy a nemzeti fizetőeszköz (a forint) árfolyama a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti deviza árfolyamához képest számára akár jelentős mértékben is kedvezőtlenül változhat, és ezáltal a fogyasztó fennálló tartozásának, a szerződés szerinti ütemezésben esedékessé váló fizetési kötelezettségének mértéke jelentősen megemelkedhet.

[56] A II. rendű alperes tájékoztatása egyértelműen rögzíti, hogy az árfolyam és a kamat kedvezőtlen változása a forintban számított adósságterhek kumulatív emelkedését eredményezheti, mely tájékoztatásból az átlagos fogyasztónak értenie kellett, hogy az számára gazdaságilag nehezen elviselhetővé válhat és ezáltal a fogyasztó értékelhette annak pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt hatását is. A tájékoztatást tehát az EUB vonatkozó ítéleteinek is megfelelt (C-51/17, C-186/16).

[57] *A tájékoztatás időbeliségével kapcsolatban a felperesek – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is rámutatott – nem vezették le és nem mutatták be, hogy a szerződéskötéssel egyidejűleg történt tájékoztatás mennyiben akadályozta őket az árfolyamkockázat tényleges értékelésében. A bíróság a jogvita elbírálása során kötve van a felek által előadott perfelvételi nyilatkozattal behatárolt jogvita kereteihez, ezért a felpereseknek kellett volna az elsőfokú eljárásban előadnia, hogy a korábbi devizaszerződésükre is figyelemmel miért nem állt kellő idő rendelkezésre a kockázat felismerésére. A Kúria Gfv.30.418/2023/4. sorszámú határozatában rögzítettekkel összhangban a szerződéskötéssel egyidejűleg megvalósuló tájékoztatásból önmagában nem vonható le az a következtetés, hogy a kellő időben nyújtott tájékoztatás követelménye nem valósult meg, erről az egyedi ügy körülményeinek a figyelembevételével kell állást foglalni.*

[58] A Kúria határozatában a fogyasztó korábbi deviza alapú kölcsönszerződése kiváltására kötött újabb deviza alapú kölcsönszerződése esetén arra mutatott rá, hogy ebben az esetben a fogyasztó eleve rendelkezik e körben saját tapasztalatokkal, ezért a szerződéskötéskor a kockázatfeltáró nyilatkozat aláírása valójában csak a dokumentálását, írásbeli rögzítését jelentette a fogyasztó által megelőzőleg ténylegesen már megismert kockázatok feltárásának. Mindezek miatt a felek perfelvételi nyilatkozatai által behatárolt jogvita keretei alapján nem volt megállapítható a tájékoztatás tisztességtelensége a kellő idő rendelkezésre állásának a hiányában.

[59] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[60] A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, így a fellebbezés tekintetében a másodfokú eljárásban felmerült I. és II. rendű alperesi perköltséget a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperesek kötelesek az alperesek részére megfizetni. Ennek keretében az ítéltábla a fellebbezésben vitatott érték figyelembevételével számított, az IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerinti perköltség megfizetésére kötelezte a felpereseket a Pp. 87. § (1) bekezdésére figyelemmel egyetemlegesen. Az ítéltábla a II. rendű alperes jogi képviselői munkadíjból álló perköltségét – a jogi képviselő erre irányuló nyilatkozatára tekintettel – áfa felszámításával határozta meg az IM rendelet 4/A. §-a alapján.

[61] A felperesek a teljes költségfeljegyzési joguk folytán le nem rótt 2.400.564 forint fellebbezési illetéket kötelesek az államnak felhívásra megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint.

[62] Az illeték megfizetésére való felhívás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 78. § (4) bekezdésén és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul. Tájékoztatja az ítéltábla a felpereseket, hogy az illeték megfizetése

során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2026. március 11.

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Papachristos Anna s.k.
előadó bíró

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
bíró